

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 15840

гр. София, 12.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 55 СЪСТАВ, в закрито заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА

като разгледа докладваното от КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА Гражданско дело № 20241110100605 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 140 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Предявени са обективно съединени осъдителни искове от „ТЕСДО“ ЕООД, ЕИК 206629393, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Васил Левски“, № 70, ет. 2, ап. 8, срещу „ВИВУС.БГ“ ЕООД, ЕИК 202393458, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Димитър Хаджикоцев“ № 52-54, с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, вр. с чл. 99 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в общ размер от 64.69 лева, както следва:

- **51.26 лева**, представляваща платена без основание от Миглена Веселинова Вълкова в полза на „ВИВУС.БГ“ ЕООД такса за експресно разглеждане по Договор за кредит № 9946349002 от 22.06.2020г., сключен с „ВИВУС.БГ“ ЕООД, в качеството му на заемодател, и Миглена Веселинова Вълкова, в качеството на заемополучател, които вземания са прехвърлени в полза на ищеца „ТЕСДО“ ЕООД по силата на договор за цесия от 02.06.2023 г., сключен между Миглена Веселинова Вълкова, в качеството на цедент, и „ТЕСДО“ ЕООД, в качеството на цесионер, ведно със законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 02.01.2024г., до окончателното изплащане на сумата;
- **13.43 лева**, представляваща платена без основание от Миглена Веселинова Вълкова в полза на „ВИВУС.БГ“ ЕООД такса за експресно разглеждане по Анекс за допълнителна сума от дата 30.06.2020г. към Договор за кредит № 9946349002 от 22.06.2020г., сключен с „ВИВУС.БГ“ ЕООД, в качеството му на заемодател, и Миглена Веселинова Вълкова, в качеството на заемополучател, които вземания са прехвърлени в полза на ищеца „ТЕСДО“ ЕООД по силата на договор за цесия от 02.06.2023 г., сключен между Миглена Веселинова Вълкова, в качеството на цедент, и

„ТЕСДО“ ЕООД, в качеството на цесионер, ведно със законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 02.01.2024г., до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че въз основа на Договор за цесия от 02.06.2023г. в полза на ищеца са били прехвърлени вземания за процесните суми по Договор за кредит № 9946349002 от 22.06.2020г. и Анекс за допълнителна сума от дата 30.06.2020г. към Договор за кредит № 9946349002 от 22.06.2020г., сключени с Миглена Веселинова Вълкова, в качеството на последната на заемополучател, и ответникът „ВИВУС.БГ“ ЕООД, в качеството му на заемодател. За извършената цесия, сключена с ищеца, ответникът, в качеството му на длъжник по процесните договори, бил уведомен с уведомление от 07.07.2023 г., връчено на 10.07.2023г. Твърди се, че в задълженията по договорите били освен главница и възнаградителна лихва, така и такса за експресно разглеждане, като последната била включена към погасителните вноски по договорите. Посочва се, че съгласно Общите условия към договора за кредит, кредитополучателят има право да поиска отпускане на допълнителен кредит/кредити до достигане на кредитния лимит по вече отпуснат кредит, като цедентът направил искане в този смисъл и между него и ответника бил сключен анекс за допълнителна сума, срещу която услуга кредитополучателят дължал на ответника допълнително възнаградителна лихва и такса за експресно разглеждане. В т. 8.1. от Общите условия, неразделна част от договора за кредит, било предвидено право за кредитополучателя по договора за кредит да поиска отпускане на допълнителен кредит до достигане на кредитния лимит по вече отпуснат кредит. Цедентът Миглена Веселинова Вълкова е направила такова искане, в резултат на което на 30.06.2020 г. бил сключен между кредитополучателя и ответното дружество Анекс за допълнителна сума към Договор за кредит № 9946349002, по силата на който кредитополучателят се е задължил да заплати заедно с останалите задължения по договора за кредит и допълнителна главница, възнаградителна лихва и такса за експресно разглеждане. По всеки един от договорите за кредит били начислявани такси за експресно разглеждане над уговорения размер на главница- в размер на 51.26 лева по договора за кредит и в размер на 13.43 лева по анекса към него, които суми били заплатени изцяло на 13.08.2020г. без основание от цедента, поради нищожност на същите на основание чл. 22 от ЗПК, чл. 146 от ЗЗП и чл. 26, ал. 1 от ЗЗД. Поддържа се, че посочените договори за кредит и отделни техни клаузи са нищожни, поради което са възникнали посочените вземания срещу кредитодателя за възстановяване на получените от последния суми, които вземания са цедирани на ищцовата страна от кредитополучателя. Процесните договори за кредит имали характеристиките на потребителски договори, а кредитополучателят по тях имала качеството на потребител по смисъла на чл. 9, ал.3 от ЗПК и § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП, като в договорите за кредит били предвидени идентични клаузи. В договорите била включена допълнителна услуга - експресно разглеждане на искането за кредит, представляваща услуга, свързана с разглеждането на кредита, която гарантира искането за кредит да бъде разгледано и одобрено до 15мин., която била обособена от наличието на отпуснатия кредит и без него предоставянето ѝ не би било възможно да бъде предоставена. Навежда се, че договорите за

кредит били нищожни на основание чл.26, ал. 1 от ЗЗД, тъй като клаузата за заплащане на допълнителната услуга била нищожна, поради липса на еквивалентност на насрещните престации, както и размерът на възнаграждението на допълнителната услуга бил необосновано висок. Поддържа се, че с договорите са нищожни, доколкото било нарушено и изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, вр. чл. 19 ЗПК, тъй като в ГПР не била включена таксата за допълнителните услуги, свързани с договорите за кредит, макар такава фактически да е събирана от потребителя, като грешното посочване на размера на ГПР следва да се приравни на хипотеза та на непосочен ГПР по смисъла на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, респективно целият договор за кредит и анекса към него следва да бъдат обявени за недействителни на основание чл. 22 от ЗПК. Релевира се довод, че в нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, вр. чл. 19 ЗПК ГПР е посочен единствено като процент, но без изрично да са описани основните данни, които са послужили за неговото изчисляване, така и липсва посочена методика на формиране на ГПР по кредита, а именно кои компоненти са включени в него и как се формира посочения в договора и анекса ГПР. Сочи се, че в нарушение на чл.19, ал.4 от ЗПК е налице заобикаляне на закона по смисъла на чл. 26, ал.1, пр. второ от ЗЗД, тъй като ако таксите за експресно разглеждане бяха включени в ГПР, стойността на процента по договора и анекса щеше да надвиши в пъти максимално допустимия размер съгласно чл.19, ал.4 от ЗПК. Навежда се и довод, че процесните договори били нищожни и поради нарушение на чл. 10, ал. 1 ЗПК, вр. чл. 22 ЗПК и чл. 147 ЗЗП, тъй като е нарушено изискването договорът и всички, свързани с него документи да са написани по ясен и разбираем начин, доколкото и не е посочен ГПР с включване на всички елементи при формирането му, включително такси за допълнителни услуги. В договорите не се съдържала клауза относно правото на отказ на потребителя от тях, както и срокът, в който това право може да бъде упражнено, така и другите условия за неговото упражняване, включително информация за задължението на потребителя да погаси усвоената главница и лихвата съгласно чл. 29, ал. 4 и 6, както и за размера на лихвения процент на ден, което е нарушение на чл. 11. ал. 1, т. 20 ЗПК. Така формулираните клаузи водели до пълна нищожност на процесните договори и на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД същите били нищожни поради противоречие с добрите нрави поради това, че размерът на таксата за допълнителна услуга експресно разглеждане е необосновано висок и несъразмерен с услугата, които е предвидено да бъде предоставена, с оглед на което е налице нееквивалентност на насрещните престации, така и предоставянето на сумата по договора за кредит било обусловено от постигането на съгласие между страните потребителят да заплати такса за експресно разглеждане, които съставляват допълнителни приходи за кредитополучателя. В нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК в договорите липсвало посочване и на ГЛП, както и условията за прилагането му, така и липсвало уточнение дали се начислява върху целия кредит или върху остатъчната част от главницата, а уговореният такъв надхвърлял четири пъти размера на законната лихва. Поддържа се, че обвързването на възможността за отпускане на кредит с клауза, уреждаща уговореното възнаграждение, на практика прехвърляло върху кредитополучателя финансовата тежест за изпълнение на задълженията на финансовата институция за предварителна оценка на платежоспособността на кандидатстващите за

кредит, което било в противоречие с правилата на Директива 2008/48/ЕО на ЕП и Съвета относно договорите за потребителски кредит. Релевира се възражение за нищожност на отделни клаузи от процесните договори. Поддържа се, че клаузата, предвиждаща дължимост на такса за експресно разглеждане, била нищожна поради противоречие със закона, респ. неговото заобикаляне, на основание чл. 26, ал., пр. 1 и 2 ЗЗД, вр. чл.143, ал.1 и ал.2, т.19 ЗЗП и чл. 146, ал. 1 ЗЗП и чл. 19, ал. 5 ЗПК. Поддържа се, че било налице основание за нищожност на чл. 15.4 от Общите условия и тарифата към тях, които противоречали на изискването на чл. 33 от ЗПК, тъй като предвиждали при забава на длъжника същият да дължи освен законна лихва за забава, също и всички разходи, направени от кредитора за събиране на вземането. С оглед изложеното, се поддържа, че за кредитополучателя било налице единствено задължение да върне на ответника предоставената от него в заем сума по процесните договори, а с надплатените над този размер ответното дружество се е обогатило, тъй като сумите са му заплатени без основание. Искането към съда е исковете да бъдат уважени. Претендират се разноски. Представят се доказателства под опис.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника „ВИВУС.БГ“ ЕООД, в който се оспорват предявените искове. Релевира се възражение за нередовност на исковата молба. Оспорва се ищецът да е придобил процесните вземания при твърденията, че приложеният договор за цесия и уведомлението не съдържали конкретизация по вид, размер и основание на придобитите вземания. Оспорва се процесният договор за цесия да е валидно сключен, както и да е надлежно уведомлен за твърдяното прехвърляне на процесните вземания в полза на ищеца. Поддържа се, че договора за цесия е нищожен на основание чл. 26, ал. 2 ЗЗД, поради невъзможен предмет, с оглед липсата на индивидуализация на вземането, предмет на всеки от договорите, по вид и основание за плащане. Навеждат се и доводи, че договорът за цесия е нищожен на основание чл.26, ал.2 от ЗЗД - поради липса на съгласие, доколкото волята на страните относно възмездния характер на договора не била ясна и недвусмислена, така и поради обстоятелството, че клаузите на чл. 3 и чл. 4 от договора предвиждали липса на еквивалентност на престациите. Вземанията, предмет на договора за цесия, не били надлежно индивидуализирани, като тяхната неопределяемост водела до нищожност на целия договор за цесия поради липса на предмет на основание чл. 26, ал. 2, пр.1 от ЗЗД. Процесният договор за цесия бил нищожен и поради противоречието му със закона и като накърняващ добрите нрави, така и поради обстоятелството, че цесионерът еднолично можел да направи договорите възмездни или не, в зависимост от поведението си, на което потребителят- цедент, не може да окаже въздействие, както и било налице нищожност на договорите поради накърняване на добрите нрави. С оглед липсата на изразена воля за дарение, спрямо договора за вземания от финансови институции приложение по аналогия намирали правилата относно договора за продажба, а поради липсата на съществен елемент от съдържанието на договора, същият бил нищожен поради противоречие със закона - относно правилата, уреждащи договорите за прехвърляне на вземания, както и поради липса на съгласие относно вземанията, които се прехвърлят. Липсвала и ясно изразена воля дали вземанията се прехвърлят или се възлагат за събиране, поради което предметът на договора

за цесия не бил ясно определен, което обуславяло нищожност на целия договор. Оспорва се процесния договор за кредит да съдържа нищожни клаузи. В тази връзка се сочи, че прилаганите от ответника общи условия по договорите за кредит са предмет на предварително одобрение и съгласуване от КЗП, като оспорва да са налице сочените от ищеца основания за нищожност на договора, както и не било налице основание и задължения за плащане на претендираните от ищеца суми като получени без правно основание. Искането към съда е предявените искове да бъдат отхвърлени. Претендират се разноски. Правят се доказателствени искания.

Съдът, след като извърши проверката по реда на чл. 140, ал. 3 ГПК, намира следното:

В доказателствена тежест на ищеца по предявените искове с правно основание по чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД е да докаже при условията на пълно и главно доказване факта на плащане на всяка една от процесните суми /т.е. в тежест на ищеца е да докаже, че заемополучателят по посочените в исковата молба договори за кредит е извършил плащане на твърдените в исковата молба суми по посочените от ищеца договори, сключени между посоченото в исковата молба физическо лице - Миглена Веселинова Вълкова, и ответното дружество/, както и че по силата на валидно сключен договор за цесия вземанията спрямо ответното дружество заемополучателят по процесните договори за кредит е прехвърлено в полза на ищеца, представляващи получени без основание суми от ответното дружество по договори за кредит, сключени с Миглена Веселинова Вълкова /подробно индивидуализирани в мотивната част на настоящото определение/.

При установяване на горните обстоятелства, в тежест на ответника е да докаже основанието за задържането на процесните суми, както и обстоятелствата, от които произтичат наведените правопогасяващи и правоизключващи възражения, имащи правно основание в чл. 26, ал. 1, предл. 3, ал. 2, предл. 1, 3 и 5 ЗЗД.

По доказателствените искания на страните:

Приложените към исковата молба документи са допустими, относими и необходими за правилното решаване на делото, поради което същите следва да бъдат приети.

Искането на ответника за изслушване на ищеца по реда на чл. 176 ГПК се отклонява- обстоятелствата, за чието установяване се прави искането, са установими с други доказателствени средства, освен това поставените въпроси по чл. 176 ГПК предполагат отговор с да или не, а в случая поставените въпроси не са такива.

По искането по реда на чл. 213 ГПК:

Съгласно чл. 213 ГПК, когато в съда има висящи няколко дела, по които участват един и същи страни или които имат връзка помежду си, съдът може да съедини тези дела в едно производство и да се произнесе с общо решение. След извършена от съда справка в деловодната система на съда се установява, че гр. д. № 604/2024 г. по описа на СРС има за предмет договор за кредит, различен от процесния договор, с оглед на което не е възможно постановяване на едно общо решение по тях, поради което не следва да се присъединява към настоящото делото гр. д. № 604/2024 г. по описа на СРС.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ направеното от ответника искане по чл. 213 ГПК за съединяване към настоящото гр. д № 605/2023 г. по описа на СРС, 55 състав, на гр. д. № 604/2024 г. по описа на СРС.

ПРИЕМА представените с исковата молба документи като писмени доказателства по делото.

УКАЗВА на ищеца, че не сочи доказателства за плащане на процесните суми от кредитополучателя на ответното дружество, както и не сочи доказателства за обстоятелствата, на които основава довода си за нищожност на договора за кредит поради нарушаване на чл. 19 ЗПК.

УКАЗВА на ответника, че не сочи доказателства за наличието на симулативност на договора и съдържанието на прикритото съглашение, както и не сочи доказателства за наличието на основание за задържане на процесната сума.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ответницата по чл. 176 ГПК.

СЪДЪТ напътва страните към спогодба, медиация, преговори или друг подходящ според тях начин за извънсъдебно и доброволно уреждане на споровете помежду им. На страните се указва, че при приключване на делото със спогодба, ще бъде върната половината от внесената държавна такса. Ако страните решат да започнат процедура по медиация, делото ще бъде спряно, а давност няма да тече, така че не съществува опасност от накръняване на права или злоупотреба с такива. Извънсъдебното уреждане на спора би било в полза на страните с оглед запазване на добрите отношения между тях, както и предвид възможността да бъдат спестени значителни по размер суми, свързани с евентуални разноски в исковото производство или пък принудително изпълнение на задълженията (разноски в изпълнителния процес).

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на **11.06.2024г. от 16:00 ч.**, за когато да се призоват страните.

УКАЗВА на страните, че мотивната част на настоящото определение има характера на проект за доклад по делото по смисъла на чл. 140, ал. 3 ГПК, който при липса на твърдения за нови факти и обстоятелства в насроченото съдебно заседание, може да бъде обявен за окончателен доклад по делото по смисъла на чл. 146 ГПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Препис от определението да се изпрати на страните, като на ищеца се изпрати и препис от отговора на исковата молба.

Съдия при Софийски районен съд: _____

